

ЗНАЙОМСТВО ТА ДРУЖБА ПЕРШОКУРСНИКІВ
З ВИПУСКНИКАМИ БАКАЛАВРАТУ
ТА СТУДЕНТАМИ МАГІСТРАТУРИ
ЯК ВАЖЛИВИЙ ЕЛЕМЕНТ ФОРМУВАННЯ ТРАДИЦІЙ
ШКОЛИ ЕКРАННИХ МИСТЕЦТВ

Формування власних традицій є одним із найважливіших завдань будь-якої мистецької школи. Оскільки Інститут телебачення, кіно і театру є одним з наймолодших навчальних закладів України, в яких навчають фахівців екранних мистецтв, у ньому багато чого лише започатковується. За зразок беруться традиції, які вже чудово зарекомендували себе в провідних театральних, кінематографічних і телевізійних школах України — від мистецького об'єднання «Березіль» Леся Курбаса, режисерської лабораторії Олександра Довженка на Київській кіностудії художніх фільмів до Інституту екранних мистецтв Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого тощо.

Однією з таких важливих традицій стало знайомство з перспективою подальшої дружби першокурсників з випускниками бакалаврату та студентами магістратури. Оскільки у будь-якій школі екранних мистецтв існують самостійні підрозділи — майстерні, тому починати треба, в першу чергу, зі знайомства між студентами нової та попередньої майстерень.

Влітку 2012 року, випустивши перші дві бакалаврські майстерні режисерів кіно і телебачення (денної та заочної форми навчання), набрав дві наступні майстерні режисерів кіно і телебачення (денної та заочної форми навчання). Ситуація полегшувалося тим, що багато студентів із моїх попередніх бакалаврських майстерень прийшли до мене в магістратуру. Охочих було більше, тільки відсутність можли-

вості у батьків оплатити навчання (ВНЗ все ж приватний) не дозволило багатством потрапити в магістратуру.

Перше, що зробив, — влаштував зустріч студентів-випускників перших майстерень зі студентами-першокурсниками наступних майстерень. Під час цих зустрічей, чи, точніше, майстер-класів, режисери-випускники, більшість з яких вступили до мене в магістратуру, розповідали про своє навчання, показували свої екранні роботи, зняті під час навчання, давали поради.

Для студентів-першокурсників такі зустрічі були дуже важливи-ми, оскільки вони, по-перше, бачили себе немовби через чотири роки; по-друге, психологія їхнього віку така, що інколи вони більше довіряють порадам однолітків, аніж учителів; по-третє, мої старші учні казали їм те, що і я, а тому міра довіри до виховного процесу в майстерні зростала; по-четверте, ті засади творчої майстерні, які я установив у першій майстерні, ставали правилами і для другої; по-п'яте, студентів-першокурсників на знімальні майданчики до магістрів запрошували асистенти і актори; по-шосте, студенти попередньої і нинішньої майстерень ставали друзями. Останнє, на мій погляд, дуже важливо.

Мені дуже приємно, що ці зустрічі (майстер-класи) зацікавили не лише студентів-першокурсників, але й випускників, які стали студентами магістратури.

Першим запросив виступити одного з лідерів першої майстерні Олексія Єсакова. Послухати його прийшли Олена Шляхова і Олена Гуренко, які на задній парті уважно спостерігали за дійством. Перша зустріч настільки затягнулася, що однієї пари стало замало, і О. Єсаков продовжував свою розповідь показом власних студентських фільмів й на другій парі. Після закінчення цієї зустрічі задоволеними залишилися не лише першокурсники, але й магістри, які під університетом довго і захоплено обговорювали виступ свого товариша.

Наступної зустрічі чекали вже студенти обох майстерень. Виступили Олена Шляхова, Олена Гуренко, Андрій Кучмій, Юлія Потопаєва, Сабіна Біялова та ін. На мое запрошення приходили поспілкуватися й випускники, які не вступили в магістратуру: Віра Свірдлик, Денис Шелест та ін.

Спробуємо розібратися, чому старшокурсникам було цікаво провадити ці зустрічі. По-перше, всім цікаво побачити, хто ж «приходить за тобою»; по-друге, вони немовби побачили себе чотири роки тому; по-третє, вони вже досягли певного рівня (зрозуміло, що не досить високого, але порівняно з першокурсниками досить значного), а тому їм було цікаво поділитися своїми здобутками із новачками; в четвертих, їм трохи лестило провести майстер-клас в ролі професіоналів (ще нещодавно вони були слухачами).

У рамках педагогічної практики, затвердженої в навчальній програмі, магістри повинні були підготувати лекцію, і якщо керівник практики (у даному випадку я) дозволить, то найкращі повинні б отримали можливість виступити перед студентами протягом 5–10 хвилин. Натомість всі виступали пару, а найцікавіші виступи тривали й довше. Моїм магістрам це сподобалось. Було дуже приємно, що, окрім навчання магістрів викладання творчих дисциплін, було досягнуто ще одну мету, можливо, навіть важливішу за першу — між студентами першого курсу нової майстерні і моїми колишніми учнями, які продовжили навчатися в магістратурі, склалися гарні, товариські стосунки.

Знайомство відбулося. Магістри запрошували на власні зйомки першокурсників, що було вигідно всім: недосвідчені студенти першого курсу набиралися досвіду, а магістри та випускники отримали додаткових помічників, що на знімальному майданчику ніколи не буває зайвим.

Для закріплення ефекту наприкінці другого семестру, коли більшість зустрічей вже відбулася, першокурсникам була дано завдання зняти перше в їхньому житті інтерв'ю. Умовою цього екранного завдання було те, що першокурсники повинні були обрати випускника попередньої майстерні, який найбільше зацікавив під час зустрічей. Після узгодження списків робота почалася. Це поглибило і закріпило чудову традицію знайомства і дружби студентів різних поколінь однієї майстерні.